

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie z wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawy – Pragi Południe w Warszawie

z udziałem P. N. i A. B.

o ustanowienie kuratora dla małoletniego

na skutek skargi P. N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 8 lipca 2022 r., sygn. akt V NSm 1108/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2024 r.,

odrzuca skargę.

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie. postanowieniem z 15 marca 2023 r., sygn. V Nsm 1108/22 przekazał sprawę ze sporządzonej osobiście przez P. N. (dalej: „skarżący”) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie. z dnia 8 lipca 2022 r., sygn. akt V NSm 1108/22.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego postanowienia skarżący zarzucił, że: „sprawę rozpoznawał sędzia nominowany dnia 2019.07.10 przez KRS, który został uznany za niekonstytucyjny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 825 z późn. zm., dalej także jako: u.SN) do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów wojskowych oraz sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego, jeżeli niezgodność z prawem polega na podważeniu statusu osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, która wydała orzeczenie w sprawie.

Z mocy art. 26 § 5 u.SN do postępowania w sprawach, o których mowa w artykule 26 § 4 u.SN, stosuje się odpowiednie przepisy o stwierdzeniu niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń, a w sprawach karnych przepisy o wznowieniu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem. W realiach niniejszej sprawy odpowiednie zastosowanie znajdą przepisy Działu VIII k.p.c. (art. 424¹-424¹² k.p.c.). Jak wynika z art. 424⁶ § 3 zd. 1 k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. (przymus radcowsko-adwokacki) sąd odrzuca.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje bowiem przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy również postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12).

Skarga wniesiona przez P. N. została złożona do Sądu Najwyższego osobiście przez niego samego, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem, Sąd Najwyższy odrzuca bowiem skargę, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną. Wskazany brak formalny skargi powinien zostać uzupełniony na etapie kontroli dokonywanej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, a w razie jego nieuzupełnienia, skarga powinna zostać odrzucona przez ten sąd (art. 424⁶ k.p.c.).

Wobec tego, że skarga została przekazana do Sądu Najwyższego z brakiem formalnym, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

s.h.

[ał]